

Επίσκεψη στην Καλαμάτα

Η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου, στο πλαίσιο της επίσκεψής της στην Καλαμάτα για τις εορταστικές εκδηλώσεις που διοργανώνει ο Δήμος για τα 200 χρόνια από την έναρξη της Επανάστασης, εγκαινίασε την έκθεση με τίτλο «Μνήμον Φως» του ζωγράφου Χρήστου Μποκόρου.

Ακολουθεί ο χαιρετισμός της Προέδρου της Δημοκρατίας:

«Με χαρά εγκαινιάζω σήμερα την έκθεση του Χρήστου Μποκόρου «Μνήμον Φως» στην Καλαμάτα, μια πόλη απόλυτα συνδεδεμένη με το ξέσπασμα της εθνεγερτήριας Επανάστασης. Μια πόλη που κρατάει ζωντανή τη θύμηση εκείνου του πρωινού της 23ης Μαρτίου 1821, όταν οι Έλληνες αγωνιστές ανάγκασαν τον Τούρκο διοικητή Σουλεϊμάν Αρναούτογλου να παραδοθεί. Εκείνης της περιλάμπρης ημέρας, που η Μεσσηνιακή γερουσία με την προκήρυξή της «Προειδοποιήσεις εις τας Ευρωπαϊκάς αυλάς» γνωστοποίησε στους χριστιανικούς λαούς την απόφαση του έθνους να αποτινάξει τον ζυγό της οθωμανικής τυραννίας, ζητώντας τη συνδρομή τους.

Έχει ισχυρό συμβολισμό η παρουσίαση στην Καλαμάτα της έκθεσης ενός δημιουργού που με τα έργα του αποτίνει φόρο τιμής στο «Κοινό και το Κύριο» – για να χρησιμοποιήσω τα δικά του λόγια. Το «κοινό», τουτέστιν το νήμα που μας συνδέει και μας ενώνει στον παλαιότατο κοινοτικό μας βίο. Και το «κύριο», την ουσία αυτού του βίου, την επανεύρεση της ιερότητάς του. Μιας ιερότητας που συμπυκνώνεται στην ταπεινότητα και την λιτότητα, αλλά και στην ενατένιση του υψηλού, στην επίμονη αναζήτησή του.

Τα έργα του Χρήστου Μποκόρου φέρνουν στο νου τον στίχο του Διονυσίου Σολωμού από τους Ελεύθερους Πολιορκημένους «Ολίγο φως και μακρινό σε μέγα σκότος κι έρμο». Τα κεράκια που καταυγάζουν το σκοτάδι σε πολλά από τα έργα του, η φλόγα ενός καντηλιού δίπλα στο πρόσφορο και το ποτήρι με το κόκκινο κρασί, το φως που σιγοτρέμει πάνω σε μια φθαρμένη από τη χρήση ελληνική σημαία, δηλώνουν για μένα τον θρίαμβο της ζωής όχι

μόνο πάνω σε όσα την απειλούν, αλλά κυρίως σε όσα την ευτελίζουν. Συμβολίζουν την κατίσχυση της ύπαρξης επί της ανυπαρξίας, την στερεότητα του νοήματος έναντι της συνεχούς διαρροής του. Στην ταπεινή τους λάμψη συμπυκνώνεται η έννοια του καλού καγαθού, η ενδιαθέτη λαχτάρα του ανθρώπου για πνευματική ανάταση και υπέρβαση. Και είναι αυτή ακριβώς η ανάγκη για υπέρβαση που ώθησε τους αγωνιστές της Επανάστασης, τους απλούς, τους αφανείς, να ξεπεράσουν τον φόβο, να αφηγήσουν την τουρκική υπεροπλία, να εξεγερθούν.

Ο Χρήστος Μποκόρος ζωγραφίζει σημαίες ελευθερίας, άνθη λεμονιάς και πορτοκαλιάς, ταπεινά αντικείμενα του καθημερινού βίου πάνω σε καμβά, σε φθαρμένα ξύλα, σε κάθε λογής επιφάνεια. Η μνήμη, μνήμη ηρώων και ταπεινών ανθρώπων, είναι το εμπύρευμα που κινητοποιεί την ζωγραφική πράξη. Μνήμη αναστάσιμη, επικλητική, που ξαναζωντανεύει το παρελθόν στον χωροχρόνο του παρόντος. Μνήμη που πυροδοτεί τη φαντασία, σε μια κοινή αναζήτηση του πνευματικά ουσιώδους, της αιωνιότητας και της αλήθειας των πραγμάτων. Σ' αυτά τα συγκινητικά, παρηγορητικά, ηθικά διαπλαστικά έργα, η τέχνη συνδιαλέγεται με το φως και το σκοτάδι της ιστορίας, με τον πόνο και την ελπίδα των ανθρώπων, μετατρέποντας «τη μνήμη σε μνημείο», όπως χαρακτηριστικά έχει πει ο ζωγράφος.

«Εάν αποσυνθέσεις την Ελλάδα, στο τέλος θα δεις να σου απομένουν μια ελιά, ένα αμπέλι κι ένα καράβι. Που σημαίνει: με άλλα τόσα την ξαναφτιάχνεις», έγραψε ο Οδυσσέας Ελύτης. Αυτή η αντίληψη της γενιάς του '30 διαπερνά και το έργο του Χρήστου Μποκόρου: με τα ελάχιστα καταφέρνει να δημιουργήσει το μείζον. Τον ευχαριστούμε».

Νωρίτερα, η κυρία Σακελλαροπούλου ξεναγήθηκε στη Συλλογή Ελληνικών Ενδυμασιών «Βικτώρια Γ. Καρέλια» στον εκθεσιακό χώρο του Λυκείου Ελληνίδων Καλαμάτας, ενώ το πρωί επισκέφθηκε τον αρχαιολογικό χώρο και το μουσείο της Αρχαίας Μεσσήνης.

